

»Kh, kh, kh... O bolje, Benko, mnogo bolje. Če bo Bog dal, bom znabiti kmalu ozdravela.«

»Seveda, kmalu boste zdravi, o mati, kmalu!« jo tolaži Benko in ji daje upanje. »Kar brez skrbi bodite, mati!«

Nato pa stopi zopet na oslovo stran, zamahne nad sivčkom z leskovko in pristavi zadovoljen sam sebi:

»Da jim je le odleglo, materi, hvala bodi Bogu!... Še so dobri ljudje na svetu... In pa — imenitno zdravilo so cmoki... cmoki!«

Nase ne misli, da je lačen in truden.

J. E. Bogomil:

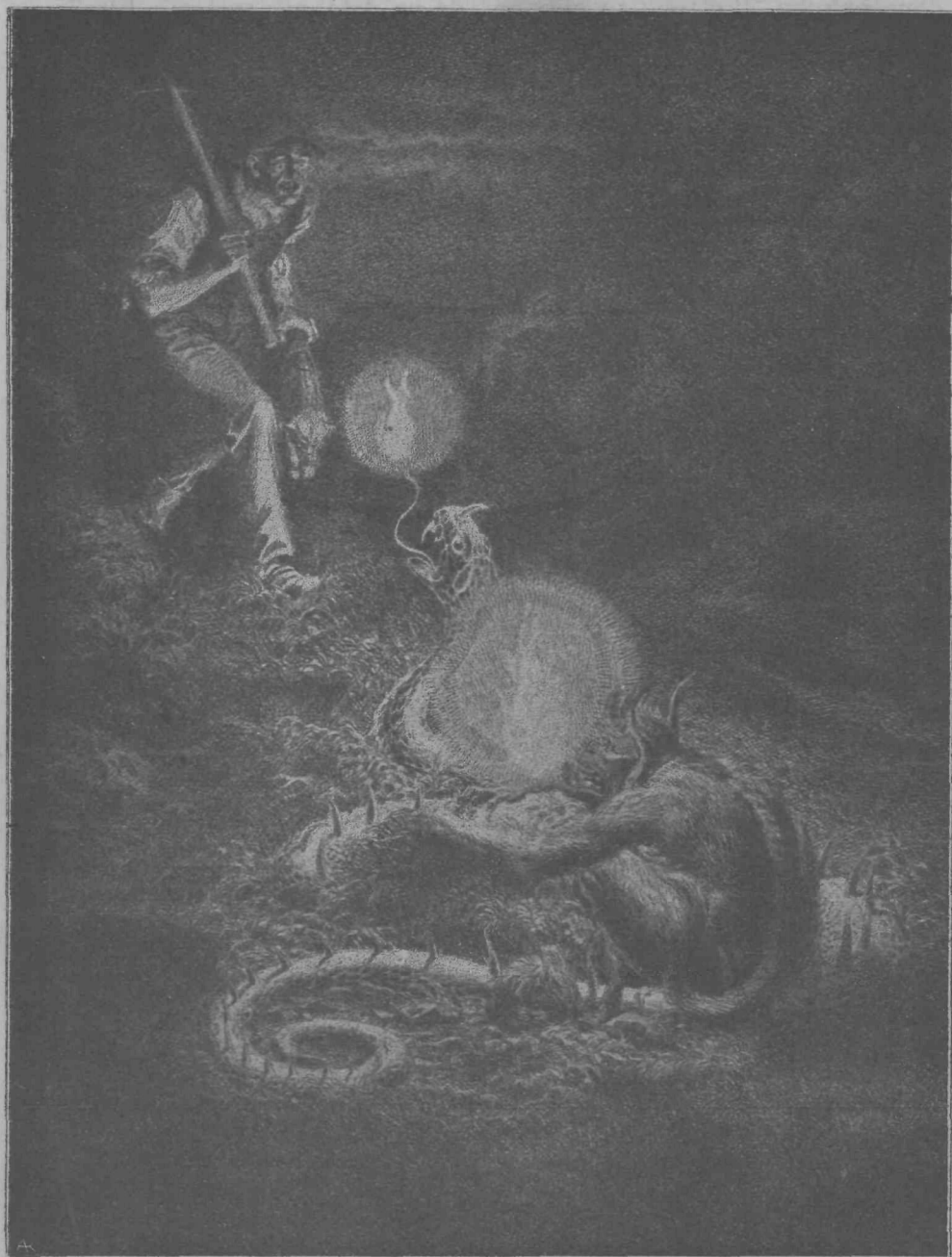
Po zaklad!

Stari ljudje so vedeli dosti povedati o zakladih. Tam, kjer se pota križajo ali pa v kakem leskovem grmu ležè celi zaboji, celi škafi, dá, celi sodi denarja. Ponoči, največkrat ob kvartnih tednih pa zaklad gori ali cvete. To seveda vidijo le izvoljeni ljudje. Kadar pa vidijo, da zaklad cvete ali gori, morajo najprvo postaviti na dotičnem kraju križ ali pa morajo prostor zaznamovati z blagoslovljenim rožnim vencem. Kdor je posebno pogumen, gre na zaznamovano mesto, zaklad izkopat. Ali težko je priti do zaklada, ker ga čuva sam hudobec. In ta stori vse, kar more, da preplaši drznega človeka, ki mu hoče vzeti zaklad. Prične se bliskati in treskati, ostudne kače lazijo okrog zaklada, peklenske pošasti vstajajo in izginjajo pred očmi, zemlja bobni itd. Marsikdo res pobegne. Drugi pa izgubé najdene zaklade, ker jih v tistem trenutku, ko izkopljejo zaklad, premaža strast lakomnosti. Lakomnost je pa greh. Kdor pa hoče zaklad dvigniti, mora biti brez greha.

Med našim ljudstvom je ohranjenih dokaj pripovedek o takih skritih zakladih. Naša učenka Amalija Grošelj mi je povedala to-le:

Neki vitez je jahal iz Ljubljane v poljansko dolino. S seboj je nosil dva sodčka zlata. Kar se je pričelo bliskati in treskati. Viteza je to razjezilo. Ko se je prvič zabliskalo, je zaklel. Ko se je pa drugič zabliskalo, je vitez še grše zaklel. In ko se je tretjič zabliskalo, je preklel vitez samega Boga. Pri tisti priči pa se je pogreznil vitez v zemljo z vsemi svojimi zakladi vred.

Ločani so pa zvedeli, kaj se je zgodilo. Takoj so šli zaklad kopat. S seboj so vzeli lopate in blagoslovljeno vodo. Preden so se pa lotili dela, so obljubili svetemu Florijanu sodček zlata, če se jim delo posreči. Nato so pa začeli kopati. Ko so prišli do srede, se jim je pa prikazal vrag v podobi zelenega psa in na ves glas je zažvižgal. Ločani se ga pa niso

»Teško je priti do zaklada...«

ustrašili. Poškropili so ga z blagoslovljeno vodo, in vrag je naenkrat izginil. Potem so kopali še bolj pogumno. Že so bili pri sodih. Cekini so se jim svetlikali in bliskali tako zapeljivo, da so se jeli Ločani kesati dane obljube. Prelomili so obljubo, da ne dajo nič svetemu Florijanu — in zaklad jim je izginil.

Ko so pa zvedeli Ljubljanci, da niso Ločani dobili zaklada, so se pa podali oni na delo. Vzeli so s seboj lopate, pozabili pa na blagoslovljeno vodo. Pogumno so pričeli kopati. Ko so prikopali do srede, se jim je prikazal vrag v podobi zelenega psa. Na vso moč je začel žvižgati in tuliti. Ljubljanci so se pa prestrašili, pometali lopate v stran in zbežali domov.

Od tistega časa si pa ne upa nihče več kopati zaklada v zlati jami. Treba bo čakati, da bodo prišli po zaklad ljudje, ki bolj drže dano besedo kakor Ločani, in ki so bolj pogumni in manj pozabljivi kakor Ljubljanci. Ali, doklej jih bo treba čakati — ?

Lucijan († Murn-Aleksandrov):

Jesenska pesem.

Oj ptičice, ve drobne ptičice,
že greste res od tod?
Se po vašéh, doléh pripravljate
za dolgo, dolgo pot
od tukaj proč, drugam,
da v solčnih žarkih kopljete
se kje na jugu tam,
ko pride zima k nam?

Oj ptičice, ve drobne ptičice,
jaz sam naj bodem tu,
ko dan za dnevom mi izginjate
na jug dol brez sledu,
kjer mirta se smeji,
kjer vetrič, vas poljubujoč,
med palmami hiti,
popotnika hladi?

Oj ptičice, ve drobne ptičice,
kdo pa bo meni pel,
ko po gozdovih utihlih hodil bom,
kjer sédel — vas vesel —
na mah sem pod drevo?
In naj brez vas, pozimski čas
hudo mi dvakrat bo
in tisočkrat težko?

